

ΕΡΓΑΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Δευδύνεται από ΣΥΝΤΑΧΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

Γράμματα—Ανταποκρίσεις Αγ. Αντωνίου 1, Λευκωσία

1η Χρονιά—9ον Φύλλο ΔΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΥ

Συνδρομές Έσωτερικού: Χρονιάτικη 10λ· Εξώμηνη 5λ

Κυκλοφορεί κάθε Δευτέρα ΤΙΜΗ 1 ΓΡΟΣΙ

«Στην καπιταλιστική κοινωνία έχουμε μια άκρωτηρίαση, μια βδελυκή δημοκρατία μόνο για τους πλούσιους, για τη μειοψηφία. Η δικτατορία του προλεταριάτου, η περίοδος της μετάβασης προς τον κομμουνισμό, θα φέρει για πρώτη φορά τη δημοκρατία για το λαό, για την πλειοψηφία, μαζί με τον αναγκαίο περιορισμό της μειοψηφίας που αποτελείται από τους εκμεταλλευτές».
ΛΕΝΙΝ
(«Κράτος και Επανάσταση»)

ΦΤΑΝΟΥΝ ΟΙ ΚΛΑΨΕΣ!

Γράφουμε στο πρώτο μας φύλλο, που κυκλοφόρησε στις 22 του Σεπτεμβρίου, όταν το ΑΚΕΛ κι οι «έθνικοφρονες» κ' η ξένη κυρίαρχη δύναμη είχανε ρίξει το λαό της Κύπρου σ' ένα άγωνα στείρο κι' άγονο—τόν έθναρχο-αρχιεπισκοπικό—πώς «οι εργάτες κ' οι σύμμαχοί τους χωριάτες που τώρα είναι ριγμένοι σ' ένα προεκλογικό σάλο ξένο προς τα συμφέροντά τους θα πρέπει να κινητοποιηθούν και νά συσπειρωθούν γύρω από το αίτημα για μιά ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ—κι' όχι ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ—συνέλευση, δημοκρατική κι' ελεύθερα εκλεγμένη, με καθολική αναλογική μυστική ψηφοφορία, άντρων και γυναίκων, που κλείσανε τα δεκαοχτώ τους χρόνια» κι' ότι «οι άνθρωποι που θα κάνουν το σύνταγμα πρέπει νά ΕΚΛΕΓΟΥΝΕ άπ' το λαό κι' ΟΧΙ ΝΑ ΔΙΟΡΙΣΤΟΥΝΕ άπ' την Ιμπεριαλιστική κυβέρνηση».

Οί κ. κ. Σταλινικοί, ηγέτες της εργατικής τάξης, τότε ήτανε άπασχολημένοι με την έκλογη... αρχιεπισκόπου—έθνάρχη, και καθυαδίζανε θεαματικά με τους συμμάχους τους... «έθνικοφρονες» γύρω από το ποιάς πατάς θα κάτσει στον άρχιεπισκοπικό θρόνο, ενώ θαπρεπε νά αρχίζανε από τότε, κι' ακόμα πριν, νά οργανώσουνε την πάλη για την έκλογη μιάς δημοκρατικής εκλεγμένης κυρίαρχης συνταχτικής συνέλευσης.

Λέγαμε τότε, κ' επαναλαμβάνουμε σήμερα, πώς χωρίς την προλεταριακή επέμβαση δεν είναι δυνατό τό νά εξασφαλιστούνε οι τέσσερις βασικές δημοκρατικές ελευθερίες: άπεργίας, τύπου, όργάνωσης, συγχώντρωσης.

Η πρόσφατη εξέλιξη των γεγονότων μέσα στη διασκεπτική, που ό Βρετανός πρόεδρος της ξήγησε καθαρά πώς ό όροι έντολής της δεν έπιτρέπουνε τη συζήτηση άυτοκυβερνησης, έχει άποδείξει και σ' αυτούς τους Άκελικούς ακόμα πώς χωρίς όργανωμένη προλεταριακή πίεση δεν μπορεί νά γίνει τίποτε.

Και μ' όλο που έχουνε αντίληψη ότι την άνάγκη όστοςό ακόμα δεν ρίζανε τό σύνθημα της προλεταριακής κινητοποίησης, κ' εξακολουθάνε νά επιπαλθόνται τις ύποσχέσεις των... «Μεγάλων», μέσα στον πόλεμο, για τις ελευθερίες των μικρών λαών, και νά διαμαρτυρούνται για την άθέτησή τους, (και ή ώρα σάν διαμαρτυρόντανε ό Σέρβος κι' ό Ζιαρτίδης κ.λ.π., πώς ή ΚΕΘ άθέτησε τις ύποσχέσεις της) σάν νά έχουνε την αντίληψη πώς οι κυρίαρχοι λογαριάζουνε τέτοιες... ήθικες ύποσχέσεις, και σά νά είναι ή πρώτη φορά στην Ιστορία που οι Μεγάλοι δίνουνε ύποσχέσεις και τις γράφουνε στά παλιά τους παπούτσια.

Σά νά μη ξέρουμε οι κ. κ. «σύντροφοι» Φιφίδες, Σέρβηδες, Ζιαρτίδηδες κτλ. πώς μόνο ή προλεταριακή επέμβαση μπορεί νά έγυνηθεί την προλεταριακή ελευθερία και πώς ποτέ κυρίαρχη τάξη ή δύναμη δεν δίνει στους σκλάβους της ελευθερία—έστω και μηδαμινή—χωρίς οι σκλάβοι νά πείσουνε, νά παλαίσουνε με όλο τό κοινωνικό τους βάρος, και με μαχητικότητα κ' έπιμονή και χωρίς οι σκλάβοι νά κάνουνε θυσίες.

Ξεχνούνε, τό λιγώτερο, οι κ. κ. Άκελικοί «σύντροφοι» πώς ή ΚΕΘ για νά μη άναγνωρίσει τη συντηρία των εργατών της άθέτησε την ύπόσχεσή της: Και Ξεχνούνε, έρινατονίζουμε, πώς ή φιλελεύθερη βρετανική Ιμπεριαλιστική δύναμη για νά δεχτεί την άνεξαρτησία των Ένωμένων Πολιτειών, τού Καναδά, της Νάτιας Άφρικής, της Άυστραλίας, της Βούρσιας, της Κεϋλάνης, της Ίρλανδίας, χρειάστηκε νά έξαναγκαστεί νά τό κάνει με έμφύλιο πόλεμο και με κοινωνικές άναταραχές και μ' επαναστάσεις.

ΠΩΣ περ μένουνε νά τους δώσει, ή ξένη δύναμη, άυτοκυβέρνηση; Νά τους καλέσει νά νά τους της... σερβίρει στο πιάτο νά τη φάνε;

Λοιπόν, τά ταιρια και τά ξανάτουμε όλα τά πιά πάνω, και τά ξανάλεμε: Τους καλούμε για στερνή φορά νά άπειθουνόυνε στις μάζες τού προλεταριάτου και μισοπρολεταριάτου, και στους χωριάτες, νά τις κινητοποιήσουνε για νά έξασκήσουνε πίεση πάνω στη ξένη δύναμη και νά την άναγκάσουνε νά προηδύει έκλογές για μιά **συνταχτική** συνέλευση κυρίαρχη που νά έχει δικαίωμα νά κάνει τό σύνταγμα χωρίς την έγκριση τού Κυβερνήτη και τού όπουργού των Άποικιών ή και άπ' όλο τό Κοινοβούλιο ακόμα.

Έμπρός, είπαμε, προλετάριοι, μισοπρολετάριοι, φτωχομεσοί της πόλης και τού χωριού, σε κάθε συνοικία, σε κάθε χωριό, σε κάθε τόπο δουλειάς, σε κάθε περιφέρεια, σε κάθε συντηρία εκλέξτε τις επιτροπές όγωνα για την έξασκήση πίεσης, για την έξασφάλιση της ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΕΓΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ. Θά βρεθεί πώς είναι άνάγκη νά πάρете στις μόνιμες της πρωτοβουλία για ν' άναγκαστούνε οι «ήγέτες» σας ν' άφήσουνε τις κλάψες γι' άβετημένες... ύποσχέσεις... των Μεγάλων, και ν' αρχίσουνε δουλειά πρως αυτή την κατεύθυνση.

Μή ξεχνάτε: Μόνο με τη δική σας κινητοποίηση και με την όργανωμένη έξασκήση πίεσης μπορούνε νά έξασφαλιστούνε οι βασικές δημοκρατικές ελευθερίες που θα λύσουνε τό χέρι για τους μαχητικούς τακτικούς άγώνες στο οικονομικό και στο πολιτικό πεδίο, και που θ' άνοίξουνε τό δρόμο για την έγκαθίδρυση της παγκόσμιας σοσιαλιστικής κοινωνίας μαζί με τους προλεταριους όλου τού κόσμου.

Έμπρός και πάλι για τη Συναχτική συνέλευση, και γι' άναγκαστή της διασκεπτικής και τού ηραζιμένου—άγραφου—Ιμπεριαλιστικού «σύνταγματος».

ΜΕ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΦΑΚΟ

ΤΟΥΤΟΙ ΚΑΙ ΚΕΙΝΟΙ...

Την ώρα που γίνονταν τό συλλαλητήριο των σταλινικών για τό Άρχιεπισκοπικό, την ίδια αυτή ώρα γίνονταν και ή συνέδριση των Μετόχων της Ήλεκτρικής Έταιρίας, για την διαίωση της εκμεταλλεύσης τού λαού της Λευκωσίας.

Και την στιγμή που οι σταλινικοί φωνάζανε «ήτώ ό Δέρκων», οι μέτοχοι έκαλοναρχούσαν «θα καθίσουμε στο σβέρκο», και έννοούσαν βέβαια τό σβέρκο τού λαού που θα σηκώσει τό βάρος της ύπερτίμησης τού ρεύματος για κάμποσα χρόνια ακόμα.

Οί μέτοχοι ζητούσαν νά έξασφαλισούν πλούτη στη γη και οι... «κομμουνιστές» ζητούσαν νά διορίσουν άντιπρόσωπο τού «θεού» στη γη, για νά άποκοιμίζον τις μάζες με την άυταπάτη τού... ούρανίου παραδείσου και της μέλλουσας ζωής.

Οί μέτοχοι εκφράζουν την εύγνωμοσύνη τους στους σταλινικούς και τους παρακαλούν νά συνεχίσουν τά τέτοια...θεάρεστα συλλαλητήρια και μάλιστα την ώρα αυτή που θα έχουν συνέδριση για την άύξηση των κερδών τους. Σε άνάλλαγμα των υπηρεσιών τους σ' αυτόν τον ούρανο παράδεισο και με κοσάνη μάλιστα.

Φτωχοί εργάτες!

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ...

Γράψανε (ι) ένα δούλο σημειώματα—άρθρα (στις έφημερίδες τους που 12 μήνες τό χρόνο ξελαργυγίζονται για τη... «σωτηρία της άυτοκεφάλου εκκλησίας ΜΑΣ...»), κάνουνε μερικά ένδοκομιατικά μαθήματα για τη... «σοφή σταλινική πολιτική», μαζεφτίκανε σ' ένα μοντέρνο και κομψό «σινεμά», κι' άφου ξερουνήσανε ένα σωρό άναμαθήματα, και μερικά... «έρυθρά» ποιηματάκια και τραγουδάκια (άπό την διεύθυνση τού διακεκριμένου... κ.π. κυρίου τάδε...), γυρίσανε στο σπικάκι τους (με τό... κουραστικό και... άναρχοντικό μέσο τού Ιδιόχρητου άυτοκινήτου, και μετά τό άπαραίτητα γυλιόματα στά «λαϊκά» κέντρα των «μετετρωμένων») κι' άφου έχτελέσανε και τό... ύπερτατο καθήκο για την «Πίστις και Πατρις» κοιμηθήκανε τον ύπνο τού δικαίου με τη... «συνείδηση» ήσυχη... πώς έκαναν «αυτέταστι» τό... καθήκο τους «δόντανε» στο λαό και την... «Ιστορίαν»!

ΜΥΡΤΗΡΙΔΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ...

Κάθε λίγο και λιγάκι μάς μεταδίνει τό ρεύμα—με πόση στενοχώρια βέβαια!—ότι κηρύχθηκαν άνεπίσημες άπεργίες—δηλ. παρά τη γραφειοκρατική και χαρτοπολεμική αντίδραση των λογής-λογής ήγετών, Έργατικών και Σταλινικών—κι' όχι σπάνια αυτές οι άπεργίες καταλήγουνε σε χειροπιαστές και σταθερές έπιτυχίες, πράμα που δε συμβαίνει με τους πολύμηνους και πολύχρονους, ακόμα, ποικιλόμηνους ρεφορμιστικούς άγώνες.

Τι τρέχει, λοιπόν, μ' αυτές τις άνεπίσημες, τις... «αίρσιες» άπεργίες; Ποιά είναι τό... μαγικό κλειδί που τούς άνοίγει συχνά-πυκνά τό φρούρι της νίκης; Μήπως και σ' αυτή την περίπτωση φταίει...δ... «προδοτικός» και «μυστηριώδης δάκτυλος των Τροτσκιτών»... Άς μάς λύσουν αυτό τό... «σταυρόλεξον» οι έθιδιαφερόμενοι, και... «άμοιφήθουνται γενναίως»...

Υπεύθυνος: Γ. Χειμαριδης
Τύποις: Χρ. Γεωργίου, Άλφος.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ-ΚΕΥΛΑΝΗ

Η 4η Διεθνής φατίζει σάν ένας ζωογόνος ήλιος έναν κόσμο που ή σταλινική προδοσία τότε σέονε πρως τον τάφο και τη βαρβαρότητα.

(Συνέχεια και τέλος)

Ποιά είναι λοιπόν ή πραγματική σημασία της Διάσκεψης της Βαρσοβίας; Όχι βέβαια καμιά «άναούσταση» της άυτοδιαλυμένης και τυπικά στά 1943 Κομμουνιστικής Διεθνούς (ούσιαστική της άποσύθεση είχε προηγηθεί άρκετά χρόνια). Σ' αυτό τό σημείο ό Γάλλος σταλινικός ηγέτης Ντυκλό έχει δικίο σά δηλώνει: «Η άυτοδιάλυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς ήταν Ιστορική άναγκαίότητα (άφου έπαψε νά εκπληρώνει την προορισμό της σάν έπιτελείο της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης—μπαρούμε νά προσθέσουμε έμεις) και συνεπώς ή άναούσταση της θα ήταν άκατανόητη». Η ζωή ποτέ δεν έξαναγορρίζει στις παλιές μορφές («Ριζοσπάστης» 9 τού Οχτώβρη). Τό πολιτικό πτώμα της Κομιντέρν δεν μπορεί νά βρυκολακιάσει. Ούτε φυσικά πρόκειται για καμιά επαναστατική «έναγώνηση» των μικροαστικά και γραφειοκρατικά έφυλισμένων (άντεπαναστατικών σήμερα) «κομμουνιστικών» κομμάτων για ένα νέο προλεταριακό ταξικό και διεθνιστικό προσανατολισμό τους. Τό περιεχόμενο της πολιτικής επίδειξης της Βαρσοβίας τό ξεκαθαρίζει ό ίδιος ό Ντυκλό: «Προέχει νά δημιουργηθήσεται ένα μέτωπο, μιά συγκέντρωση με όλα τά στοιχεία τού άνεξάρτητα από την κοινωνική καταγωγή τους, τις κοινωνικές και Ιδεολογικές άπόψεις τους, θέλουν ν' άγωνιστούνε για την έθνική άνεξαρτησία και κυριαρχία της χώρας τους κατά των σχεδίων τού αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού τού άποβλέπει στην ύποδούλωση της Εύρώπης, της Άσίας και όλου τού κόσμου. Άπό την άποψη αυτή θα βρεθώμε μπροστά σε βαθείες άνακατατάξεις. Θά έχουμε βιομηχανικούς που έστω άπό άτομικά συμφέροντα θα είναι έναντιν της αμερικάνικης κυριαρχίας...».

ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ, ΚΑΤΑΠΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΣΤΩΜΕΝΩΝ—αυτός είναι ό πρώτος στόχος που βάζει ή συνεργασία των 9 σταλινικών κομμάτων.

Άν όμως ή Διάσκεψη της Βαρσοβίας δεν σημαίνει μιά «επαναστατική στροφή» τού σταλινισμού (όπως θέλουνε νά την παρουσιάσουνε οι Ιμπεριαλιστές για νά κλονίσουνε την μικροαστική έπιτροπή που τά δυό δυτικά κόμματα συγκεντρώσανε σάν έθνικά κόμματα τού «νόμιμου», «δημοκρατικού» και «εξελιχτικού» σοσιαλισμού) όστοςό είναι φανερό ότι εγκαταλείπει μιά νέα φάση πάνω στην ίδια «γενική γραμμή» της σταλινικής πολιτικής για τις χώρες της Δυτικής Εύρώπης. Η προηγούμενη φάση χαρακτηριζότανε άπό την επίδιωξη της κυβερνητικής συνεργασίας με τά κόμματα της κεφαλαιοκρατίας, της εύρυνσης των θέσεων της μέσα στον κρατικό καπιταλιστικό μηχανισμό, της έξευμένισης ενός τμήματος της μπουρζουαζίας και της εύμενους «ουδέτεροποίησης» τού άνεάντιν στη σοβιετική πολιτική. Μά άφου ή κεφαλαιοκρατία χρησιμοποίησε αυτή την κυβερνητική συνεργασία για νά σφρηλατήσει τό δικό της κρατικό καταπιεστικό μηχανισμό, για νά φρονήσει και νά χτυπήσει άκόμη τις προλεταριακές και άποικιακές μάζες (στη Γαλλία λ.χ. στο Ινδονησιακό, στις άπεργίες Ρενώ), δεν άργησε νά σπάσει την κυβερνητική αυτή συνεργασία άφου μάλιστα έτανα άνικανη και για τις πιο στοιχειώδεις παραχωρήσεις στις οικονομικές διεκδικήσεις

των μαζών. Η αντίφαση άπό την άλλη μεριά άνάμεσα στη μαζική εργατική έπιτροπή των δυό αυτών κομμάτων (Γαλλία και Ιταλία) και στην άντεργατική πολιτική της γραφειοκρατίας τους και ιδιαίτερα ή τάση των πιο προχωρημένων προλεταριακών στρατευμάτων νά υπερφαλλγίσουνε μέσα στους καθημερινούς άγώνες για τη ζωή τους τη σοσιαλδημοκρατική και σταλινική ηγεσία τους και νά δημιουργήσουνε μιά νέα επαναστατική ηγεσία (άπεργία εργατών τύπου και Ρενώ στη Γαλλία—μαζικές μαχητικές διαδηλώσεις και άπεργίες στην Ιταλία) άναγκάσανε τά σταλινικά κόμματα για νά συγκρατήσουνε τις κεντρούφους αυτές τάσεις νά άκόλουθήσουνε μιά περισσότερο δημογωγική πολιτική. Άκόμα ή συστημιακή και άδιάκοπη διπλωματική έπίθεση τού αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού σ' όλους τούς τομείς που αυτός συγκρούεται με την ΕΣΣΔ καθώς και ή προσπάθεια νά διειδύσει με κάθε τρόπο στις χώρες τού «στρατηγικού χώρου» και νά δυναμώσει τά άντιδραστικά πολιτικά στρώματα τού σε δυό χώρες που συγκλονίζονται άπό μαζικές ταξικές εκρήξεις (Γαλλία—Ιταλία), ενώ άπό τη μιά πρκαίσει τις γινωστές «έκκαθάρσεις» των άστικών άντιπαρατετασεων στην Ούγγαρια και Βουλγαρία, άπό την άλλη ύποχρώνει τά σταλινικά κόμματα στην Γαλλία και Ιταλία ΝΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΟΥΝΕ ΣΕ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΧΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΙΟ ΕΝΤΑΤΙΚΑ ΤΗ ΜΑΖΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΠΙΠΡΟΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, δηλαδή ως έκείνο τό σημείο που μιά τέπια κινητοποίηση με συνθήματα έναντιν τού αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού δε θαβάζε σε επαναστατική έρηκτική δόνηση τις μάζες, που στην περίπτωση αυτή άναπόφευχτα θα περνούσανε πάνω άπό τά κεφάλια της σταλινικής γραφειοκρατίας της ηγεσίας. Κι' αυτό είνε ό δεύτερος σκοπός της συνεργασίας των 9 σταλινικών κομμάτων.

Η νέα φάση της σταλινικής πολιτικής είναι: κι' αυτή καταδικασμένη στην πιο παταγνική πολιτική χρωσοκopia, όπως οίκτρα χρωσοκώσανε όλα τά προηγούμενα άντιδραστικά πείραματα τού σταλινισμού. Τά άντιδραστικά φιλοπόλεμα και άντισοβιετικά σχέδια τού αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού δεν μπορεί νά τα τσακίσει παρά μόνον ή επαναστατική κινητοποίηση των εργατικών και φτωχα εργατικών μαζών στις Ιμπεριαλιστικές χώρες της Εύρώπης

και της Άμερικής και των άποικιακών σκλάβων τού Ιμπεριαλισμού σ' όλο τον κόσμο. Η «άριστερη» φάση της σταλινικής γραφειοκρατίας και οι έντυπωσιακές «άντιϊμπεριαλιστικές» της διακηρύξεις και χειρονομίες μπορούνε μόνον ά σύγχυση νά σκορπίσουνε στις μάζες και νά προετοιμάσουνε τό δρόμο σε νέες έπιτυχίες της άντιδρασης. Η επαναστατική δράση των μαζών μπορεί ν' άναπτυχθεί νικηφόρα και νά τσακίσει τη ραχοκοκαλία τού Ιμπεριαλιστικού χτήνουσ που προετοιμάζει ένα νέο σφαγείο για τις μάζες και ένα καινούργιο φαστατικό Μεσαίωνα. Μά αυτό θα γίνει μόνο κάτω άπό τη σημαία, την πολιτική και με την καθοδήγηση των κομμάτων της 4ης Διεθνούς.

✽

Η σταλινισμένη 3η Διεθνής έσφαζε όριστικά μέσα στο σκοτάδι τού δεύτερου παγκόσμια πολέμου που τον έκανε δυνατό ή δική της προδοσία. Μά ή παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση προβάλλει μέσα άπό τους νέους κοινωνικούς συγκλονισμούς της έποχής μας, μέσα άπό τό άδιέξοδο τού σπασμένου καπιταλισμού, μέσα άπό τις πρώτες πραγματοποιήσεις της Ιστορικής άνάγκης για μιά νέα επαναστατική ηγεσία. Πριν λίγους μήνες στη Βολιβία εκλέγησαν 4 βουλευτές τροτσκιστές και 1 γεροισιαστής. Την άνοιξη που πέρασε, στο Παρίσι, 34 χιλιάδες εργάτες τού Ρενώ κινητοποιήθηκαν στην άπεργία για τό ψαμί τους ένάντια στην άντεργατική σταλινική πολιτική και με τά συνθήματα των Γάλλων τεταρτοδιεθνιστών. Και τελευταία στη Κεϋλάνη με τά 6 εκατομμύρια τους άποικιακούς σκλάβους τού βρετανικού Ιμπεριαλισμού στις βουλευτικές εκλογές εκλέγησαν 15 τροτσκιστές ένάντι 3 σταλινικών και σε όσλογο 9 έδρών. Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΚΕΥΛΑΝΗ ΦΩΤΙΖΕΙ ΣΑΝ ΕΝΑΣ ΖΩΟΓΟΝΟΣ ΗΛΙΟΣ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΝΕ ΣΕΡΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ. Η έποχή μας μένει ακόμα ή έποχή των επαναστατικών σεισμών στην έρειπωμένη Εύρώπη και στις άποικιακές χώρες της γης. Και ή 4η Διεθνής—τό μαρξιστικό επίτελειό της παγκόσμιας επανάστασης—αρχίζει νά συγκεντρώνει γύρω της, την προσηχή, τη συμπάθεια και την έμπιστοσύνη των καταβασιτισμένων και καταπροδομένων προλεταριων όλου τού κόσμου.

✽

«Στη Γερμανία ή Έπανάσταση αρχίζει. Οι μάζες των στρατιωτών, που για τέσσερα χρόνια σπρώχτηκαν στά πεδία των μαχών για τά καπιταλιστικά συμφέροντα, κ' οι μάζες των εργατών, που για τέσσερα χρόνια πείστηκαν και πείνανε—αυτές οι μάζες ξυπνοσαν έπιτέλους. Τά άπαισιον όργωνο της δουλειάς τους ό Πρασσοικός Μιλιταρισμός—ή μάλιστα αυτή της άνωωπότητας—καϊτότανε κάτω συντριμμένος!»

ΜΙΑ ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

ΛΙΜΠΝΕΧΤ—ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

«Στη Γερμανία ή Έπανάσταση αρχίζει. Οι μάζες των στρατιωτών, που για τέσσερα χρόνια σπρώχτηκαν στά πεδία των μαχών για τά καπιταλιστικά συμφέροντα, κ' οι μάζες των εργατών, που για τέσσερα χρόνια πείστηκαν και πείνανε—αυτές οι μάζες ξυπνοσαν έπιτέλους. Τά άπαισιον όργωνο της δουλειάς τους ό Πρασσοικός Μιλιταρισμός—ή μάλιστα αυτή της άνωωπότητας—καϊτότανε κάτω συντριμμένος!»

Αυτά έγραφε ή Ρόζα Λούξεμπουργκ στην έφημερίδα «Κόκκινη Σημαία» στις 25 τού Δεκέμβρη τού 1918.

Η επανάσταση τού Νοέβρη τού 1918 είχε σαρώσει τό πολιτεύμα των Χοεντζόλλερν.

Όδηγούμενα άπό τη Σπαρτακιστική Όμοσπονδία (Έπαναστατική διεθνιστική όργάνωση, που Ιδρύθηκε άπό τό Λίμπνεχτ τού 1916) τά εργατικά συμβούλια κάλυπταν τη Γερμανία. Στο Κιέλο οι θάύτες είχαν κιάλας ομήρους ή (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

Προσφώνηση

Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια από την 1η σελ.)

Κόκκινη σημαία. 'Αλλά η «δημοκρατική» κυβέρνηση που αποτελείτο από τους Σοσιαλδημοκράτες...

Η κυβέρνηση δημιούργησε αντιδραστικά τάγματα, όπως τη «Μεραρχία του Ήπικου της Φρουράς»...

Περί το τέλος του Δεκέμβρη του 1918 η κυβέρνηση της «Γαλλικής Δημοκρατίας»...

Οι παλιοί αξιωματικοί του Αυτοκρατορικού Στρατού, που υποστηρίζονταν από τους Σοσιαλδημοκράτες...

Η «Κομμούνα του Βερολίνου» που αποτελείτο από επαναστάτες ναύτες, άνησχυοσε τη Μπουρζουαζία...

Στις αρχές του Γενάρη του 1919 τα τάγματα του παλιού Αυτοκρατορικού Στρατού...

Ο Κάρλ Λίμπνεχτ κι η Ρόζα Λούξεμπουργκ, οι διδ' αρχηγοί της Σπάρτακιστικής Δύναμης...

Η ήττα του Σπάρτακιστικού Κινήματος προήλθε από την έλλειψη ενός επαναστατικού κόμματος των μαζών...

Παρά τον ηρωισμό και την αυταπάρνηση του Λίμπνεχτ και της Λούξεμπουργκ...

Οι εργάτες ως ξανθομυθούσαν τους επαναστάτες εργάτες της Γερμανίας...

ΑΦΕΛΕΙΑ 'Η ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ; ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΑΧΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

'Η πολιτική σημασία των «επαίνων» της αντίδρασης για την εφημερίδα μας.

Μαθαίνουμε κάθε μέρα πώς διάφοροι ηγέτες της δεξιάς—ο Κυριακός Παύλου Ρωσσίδης της Π.Ε.Κ. π. χ., ο Χρ. Γαλατόπουλος...

Δυό λόγοι μπορεί να υπάρχουν γι' αυτούς τους επαίνους: ή αυτοί οι κ. κ. ηγέτες είναι άφελεις και νομίζουν πως ο πραγματικός τους έχθρος είναι ο ΑΚΕΛ...

Αυτά τα όργανα τους εκμεταλλευτές δεν μπορούν να είναι τόσο άφελεις που να μη καταλαβαίνουν πως οι ΑΚΕΛΙΚΟΙ είναι οι σύμμαχοι και συμπαρταστές τους στην εκμετάλλευση των μαζών...

Είναι αρκετά πανούργοι οι κ. κ. Κυριακός, Γαλατόπουλος και Πολύκαρπος που ξέρουνε καλά πως αν άγκαλιάσουν ανοιχτά τους συμμάχους τους ΑΚΕΛΙΚΟΥΣ...

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

Κύριε Δήμαρχε, Πήρες απόφαση και ίδρυσε ένα λαϊκό—δπως το ονομάζεις—έστιατόριο. Δεν θα ασχοληθούμε και τώρα με τους λόγους που σου επέβαλαν την ίδρυσή του...

'ΠΟΣΟ ΧΑΜΕΡΠΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ !'

Στόν 'Εργάτην. Είναι πάντα τούτη μια βασική αρχή, ένα αξίωμα, να βγάζει πάντα κανένας αλάθει τα συμπεράσματα. Για τον κομμουνιστή κάθε επαίνος της αντίδρασης, είναι μια ζωντανή ειδοποίηση, πως κάτι το λαθεμένο υπάρχει στο δρόμο του. Τούτη είναι μια αρχή, που μπορεί να πει κανένας εφαρμόζεται απόλυτα, τρομερά απόλυτα, πάνω σε άτομα και παρατάξεις.

Δεν νοιώθετε ή μάλλον δεν θέλετε να νοιώσετε την άρμονία που πηγάει από τις πράξεις και σάς και κείνων. ('Όλα τα κοράκια σ' ένα τραπέζι σμίγουν) Μά δεν είναι μόνο τούτο. 'Ηδη έχουν αρχίσει ν' ακούονται δειλά, δειλά τα μωρωμένα λογάρια (για σάς) της αντίδρασης, και στο κιτρινωμένο της νοι πολιτικάντηδες επαίνου τον 'Εργάτην, λένε καλά λόγια για τον 'Εργάτην, συστήνουν τον 'Εργάτην. Δεν μπορούσαν να κάμουνε άλλοιως. Πρέπει να ενισχύσουνε τα επιχειρήματα τους συμμάχους, τους 'Ακελικούς, ενάντια στον 'Εργάτην.

Ξέρουνε πως το μόνο επιχείρημα τους 'Ακελικούς ενάντια στους Τροτσκιστές είναι ότι οι Τροτσκιστές είναι όργανα της αντίδρασης, αντιδραστικοί κ. τ. τ. Για να ενισχύσουνε αυτό το 'Ακελικό επιχείρημα οι πολιτικοί εκπρόσωποι της δεξιάς επαίνου, συστήνουνε και λένε καλά λόγια για τον 'Εργάτην—έτσι οι 'Ακελικοί θα μπορούσαν να πουνε στους εργάτες:

πρόσωπο άγνωστο να διαγράφεται ένα χαμόγελο ικανοποίησης—αναγνώριση των κόπων σας για τους σκοπούς της. 'Υστερα από τον Γαλατόπουλο ο Πολύκαρπος. Πάνω από το θρόνο του δειλά, δειλά, έδειξε και τούτος την ικανοποίησή του. (Τι μπορεί άλλο να δώσει, ή αναγνώριση—έτσι δειλά—κάποιος τιμωχίας στους κομμουνιστές από τον Πολύκαρπο) 'Θάθελα κι' άλλα να σας γράψω. Νά φανεί η χαμέρπεια σας, και το πόσο μέσα στο βούρκο σέρνεστε, σκουληκιά στα σπλάχνα του εργατικού κινήματος. 'Θάθελα να άπαντήσω για τις κατηγορίες σας πάνω στο Κ. Κ. Γ. (Μια σκέψη με σταμάτησε: Πόσο χαμέρπης είν' ο άνθρωπος που ζητά να διαστρεβλώσει της πραγματικότητα, όταν το αίμα, το χυμένο στους δρόμους, βροντοφωνάζει την αλήθεια). Μπορεί να τά δημοσιέψετε, μπορεί και να μη τά δημοσιέψετε. Το ίδιο κάνει. 'Ηταν σκέψεις που έπρεπε να γίνουν και να ριχτούν κατάμουτρα στο έντυπο σας. Λεμεσός 10/11/47. ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σ. Σ.—Σύντροφε Χριστάκη, Διάβασε τον άρθρο μας «Ποιοι οι πραγματικοί πράχτορες της Κυπριακής Αντίδρασης». Γράψε μας τις απόψεις σου. Σ' ευχαριστούμε για το γράμμα σου. «Δεν σάς λέγαμε πως οι Τροτσκιστές κι' ο 'Εργάτης» είναι όργανα της αντίδρασης; Νά κι' η απόδειξη—να ποδ' οι Γαλατόπουλοι, Πολύκαρποι και Ρωσσιδηδες επαίνου και συστήνουνε τον 'Εργάτην: «άρα είχαμε δίκαιο που σάς λέμε πως οι Τροτσκιστές είναι όργανα της αντίδρασης». Κι' ακόμα οι 'Ακελικοί θα προσθέτουνε: «τον 'Εργάτην» τον επαίνου, τον συστήνουνε, ενώ τον «Δημοκράτη» τον χτυπούνε—άρα, εργάτες πιστώστε μας πως εμείς είμαστε οι δικαιοί ηγέτες κι' όχι οι Τροτσκιστές. Είναι ιστορική αλήθεια πως ο Λένιν, όταν κάποτε οι «Τάιμς» του Λονδίνου γρά-

ψανε επαίνετικά λόγια γι' αυτόν, δεν κοιμήθηκε δυό μερόνυχτα για να βρει τι λάθος είχε κάνει προς ζήμιαν των προλεταριακών μαζών για να τον επαίνου—νε οι «Τάιμς»—το κέντρον της Βρετανικής 'Ιμπεριαλιστικής Αντίδρασης. Αυτό συνέβη πριν 30—35 χρόνια. 'Από τότε ως τα σήμερα η αστική αντίδραση έμαθε καλύτερα τη δουλειά της καταπολέμησης της προλεταριακής ανόδου. 'Η φόρμουλα που χρησιμοποιεί η αντίδραση σήμερα γι' αυτό το σκοπό σε παγκόσμια κλίμακα και στη Κύπρο είναι αυτή: «'Ο καλύτερος τρόπος να καταπολεμήσεις και να νικήσεις μια αναπτυσσόμενη επανάσταση είναι να τεθείς επί κεφαλής της. 'Ο δεύτερος καλύτερος τρόπος είναι να την πιάσεις στην κουβέντα να την συγχύσεις, να την εξαμίσεις. Κι' ο χειρότερος τρόπος είναι να την χτυπήσεις άνοιχτά».

Χρησιμοποιεί λοιπόν τον καλύτερο τρόπο: ΤΙΘΕΤΑΙ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ των επαναστατικών κινήματων. Φυσικά δεν εκλέγεται γενικός γραμματέας του ΑΚΕΛ ο Σέρ 'Εδουάρδος Τζιάκσον ή ο κ. Ροβέρτο Τέρνμπουλ. Κανονίζεται η δουλειά με τέτοιο τρόπο που να μπαίνουν άνθρωποι πειθήνιοι στις μυστικές διαταγές των ΤζιάκσονκαιΤέρνμπουλ. Σάν κανονιστεί η «ήγεια» κι' ο «σύνδεσμος» φυσικά δεν μπορεί να βλέπουνε στο δρόμο τον Τέρνμπουλ αλαμπρασέττα με τον Σέρβα, ούτε τον Ζιαρτίδη πορεούλα με τον Σέρ 'Εδουάρδο, ούτε τον Φιφή να τά τσουγκρίζει με τον Λόρδο Ουίνστερ. Δεν είναι τόσο βλάκες οι εφαρμοστές της 'Ιμπεριαλιστικής διακυβέρνησης. Το ξέρουνε πως αν οι μάζες δοθούνε παρεούλες θα είναι επιφυλακτικές κι' οι πράχτορες του 'Ιμπεριαλισμού δεν θα μπορούσαν να τις παρασύρουνε και να τις εξαπατούνε για λογαριασμό του 'Ιμπεριαλισμού. Πολύ λογικά και πολύ

φυσικά πρέπει οι πράχτορες να ήρωοποιούνται—πρέπει στην ανάγκη να φυλακίζονται, πρέπει να χτυποούνται—και μάλιστα θεαματικά από τον 'Ιμπεριαλισμό. Ξέρουν οι αντιδραστικοί 'Ιμπεριαλιστές πως σαν χτυπούνε τους δικούς τους πράχτορες τους ήρωοποιούνε στα μάτια των μαζών και τότε οι πράχτορες μπορούνε να αποτελεσματικά να παρασύρουνε και να εξαπατούνε τις μάζες για λογαριασμό του 'Ιμπεριαλισμού.

Χτυπώντας τους Φιφήδες, τους Σέρβηδες, τους Ζιαρτίδηδες, η Κυβέρνηση κι' η δεξιά αντίδραση στην Κύπρο, το ΚΕΚ, η ΠΕΚ, η ΠΕΣΠ ξεούρουνε πως προκαλούνε στα μυαλά της μάζας αυτό τον συλλογισμό: «Για να χτυπά η αντίδραση αυτούς τους ανθρώπους θά πει πως τους φοβάται. Για να τους φοβάται θά πει πως είναι εναντίον της. Για να είναι εναντίον της θά πει πως είναι μαζί μας. 'Αρα πρέπει να τους έχουμε εμπιστοσύνη, να τους υπακούουμε και να τους πιστεύουμε ότι μίαν λένε».

ΚΑΙ ΓΙΑΤΟ ΤΟΥΣ ΚΤΥΠΑ ΘΕΑΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΑΚΕΛΙΚΟΥΣ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ.

Τους κτυπά μόνο θεαμακά και μόνο γι' αυτό το σκοπό γιατί αν πραγματικά ήτανε έχθροι της δεν θα της κόστιζε τίποτε να τους κλείσει. Δεν τους κλείνει γιατί όχι μόνο δεν τους φοβάται αλλά τους χρειάζεται για το φρενάρημα στην επαναστατικοποίηση των μαζών.

Η παγκόσμια και φυσικά και η Κυπριακή αντίδραση δεν επαίνει πια τους πράχτορες της γιατί ξεούρει πολύ καλά πως επαίνωντας τους τους ελαττώνει την επιρροή πάνω στις μάζες κ' έτσι ματαιώνει την χαλιναγωγήση των μαζών απ' αυτούς για λογαριασμό της.

ΕΠΑΙΝΕΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΩΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΛΑΤΤΩΣΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΜΑΖΕΣ.

Δεν μπορεί όμως να το κάνει για πάντα. Οι μάζες πάνω απ' όλα, και απ' τα λόγια τους ηγέτες τους ακόμα, παρακολουθάνε τα πρακτικά αποτελέσματα της μιας ή της άλλης κομματικής πολιτικής. Και απ' τα αποτελέσματα, τις πράξεις, κι' όχι απ' τα λόγια είναι που οι μάζες βγάζουνε τα συμπεράσματά τους για τους ηγέτες και για τις πολιτικές γραμμές.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ που προδύσανε την άπεργία της Κ.Ε.Ο. ούτε την άπεργία των Κυβερνητικών εργατών. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ οι Τροτσκιστές που ρίξανε το προλεταριάτο στον στεγρό αντιταξικό αγώνα εκλογής αρχιεπισκόπου για ν' αποτραβήξουνε την προσοχή του απ' τα ταξικά του προβλήματα.

ΕΙΝΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΑΙΝΕΙΤΕ

μα τό προλεταριάτο δεν τρώει πια κουτόχορτο. ΚΡΙΝΕΙ πια τό προλεταριάτο απ' τις πράξεις κι' όχι απ' τα λόγια.

(Μετάφρ. από τη «Βερνίτ»)